

Bethlen Téri Színház ajánló, 2017. február 8.

“27 szoba, valahol távol Dél-Amerikában, egy szállodában, mely jobb napokat látott már – ez a “Hotel ‘Vén Európa.’” Írta Remenyik Zsigmond 1939-ben. Előadja a Magyarországi Nemzetiségek Színházi Társulata Gergely László (1952-2016) utolsó rendezésében.

A „Vén Európa” Hotel Dél-Amerika egyik kikötővárosában áll. Rozoga épület, nem messze a kikötőtől. A hotel tulajdonosa, alkalmazottai és vendégei javarészt európaiak, hajótörött bevándoroltak. A tulajdonos Carlos Knöpfle, aki sem alkalmazottjaival, sem vendégeivel nem bánik túl jól. A különböző nemzetiséghez tartozó vendégek egy jobb jövő reményében vállalják a gyakran megalázó helyzetet, hiszen Carlos bármelyik pillanatban kidobhatja őket egy jobban fizető vendég kedvéért. A hotelben dolgozó alkalmazottak is kiszolgáltatottak és keserűségük nőttön- nő, ami végül szükségszerű tragédiához vezet.

Remenyik Zsimond színdarabja a sebzett emberi lélekről ír, arról, mennyire érzékeny pontunk vélt vagy valós idegenségünk, hogyan vagyunk képesek megőrizni emberi méltóságunkat, illetve mi történik akkor, ha végképpen kicsúszik a lábunk alól a talaj. Ilyen helyzetben számíthatunk-e egymásra? Mit jelent szokásaink és gondolkodásunk sokszínűsége? Magyarországon, ahol 13 nemzetiség él egymás mellett, ezek a kérdések különösen izgalmasak. Remenyik drámája az embert mutatja be, vagyis minket, saját magunkat. És azt, mivé lehetünk, ha megszűnünk nyitottak és érzőek lenni – a másik iránt.

Remenyik a húszas években kivándorolt Dél-Amerikába, majd néhány év után visszatért. A drámájában leírt történeteket valóban megélte: a hotel létezett, a hoteligazgató, Don Carlos Knöpfle is, aki a szétesés pillanataig egy újabb emeletről álmodott.

Don Carlos Köpfle: Álmosd Phaedra
Horst Bock, pénztáros: Zöldhegyi Sarolta
Eugenio, üzletvezető: Keller Linda
Helén: Pintér Gábor
Erna Liebig: Galda Levente
Anna: Kollátosz Fotiosz
Kesselstadt: Koncz Eszter
Albert: Trojan Tünde

Díszlet, jelmez: Martini Yvette, Csiki Csaba
Dramaturg: Trojan Tünde, Ravasz Balázs
Mozgás: Gulyás Anna
Rendező munkatársa, hang: Ravasz Balázs

Rendező: Gergely László
Barátunk emlékére.

“A Magyarországi Nemzetiségek Színházi Társulata egy olyan, több nemzetiséget felölelő ösztönzetiségi kezdeményezés, mely egyedülálló ma Magyarországon. Gergely László

társulatalapító, rendező egy olyan multikulturális, interetnikus nemzetiségi társulatot hozott létre és hívott életre, ahol a lengyel, a görög, a német, a szlovák, az örmény és a roma nemzetiség együttesen megtalálható. Gergely László társulata alázatos munkájával, színvonalas szakmai tudásával – időt és energiát nem kímélve – biztos infrastrukturális háttér nélkül, a jövő reményében indult el első, rögzös útján, első lépésein. A csapat, mint egy nagy család szeretne együtt, tovább dolgozni, Gergely László kulturális örökségét továbbvinni, az Ő emlékét mindörökre megőrizni – szellemiségét képviselve és munkásságát átörökítve –, a megkezdett utat legjobb tudása szerint folytatni.”

Remenyik Zsigmond (1900-1962)

„Daliás természetű, erőteljes férfi volt, csillogóan okos, művelt, és olyan kalandos múltú, hogy néha már mesének hangzott, amikor arról beszélt, hogyan is volt csempész Dél-Amerikában vagy zongorista egy távol-nyugati éjszakai mulatóhelyen. Valamikor József Attila egyik jó barátja volt, és kommunistának tartották; a negyvenes évek elején a baloldaliak elkeseredetten mondták, hogy jobboldali lett, ugyanakkor a jobboldaliak azt mondták, hogy reménytelenül baloldali maradt; a felszabadulás után a politikai helyzetet baráti körökben egyszerre bírálta balról is, meg jobbról is. Valójában ugyanis anarchista volt, aki mélységesen megveti a kapitalizmust az összes kapitalistával együtt, pontos adatokkal bizonyítja, hogy az egykori úri osztály végképp szétesett, minden részvéte a feltörekvő dolgozó tömegeké, de tartozni sehová se tartozik, és semmiféle szervezett rendben nem érzi jól magát. Ez az alapállás arra nem alkalmas, hogy utat mutasson az emberiségnek, de nagyon alkalmas arra, hogy rámutasson a tényleges hibákra, bűnökre és elavultságokra. Ehhez pedig nagy felkészültséggel és nagy írói tehetséggel értett Remenyik Zsigmond, aki századunk egyik legjobb – és az egyik legérdekesebb! – magyar regényírója volt.” (A magyar irodalom története)

2017 február 8.